

Arrest

**nr. 66 761 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 29 juni 2011 houdende de vaststelling van het rolrecht met referthenummer REGUL X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, treedt op 28 januari 2008 te Lagos in Nigeria in het huwelijk met mevrouw S. F., van Nigeriaanse nationaliteit.

Op 31 januari 2008 verwerft verzoekers echtgenote de Belgische nationaliteit.

Op 19 maart 2008 dient verzoeker bij de Belgische ambassade te Lagos in Nigeria een aanvraag in voor een visum gezinshereniging, teneinde zich bij zijn echtgenote in België te kunnen voegen.

Dit visum wordt hem op 17 september 2008 toegekend en verzoeker komt op 22 oktober 2008 België binnen.

Op 8 januari 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op 18 oktober 2009 wordt een samenwoonstverslag opgesteld door de lokale politie van Antwerpen. Hieruit blijkt dat verzoeker sinds januari 2009 in het buitenland zou verblijven.

Op 20 oktober 2009 wordt een voorstel tot ambtelijke schrapping opgemaakt.

Op 8 december 2009 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld door de lokale politie van Antwerpen.

Op 30 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van O.F., geboren te A. op 05.05.1968 en van Nigeriaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd 18.10.2009, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres.

Uit het verslag woonstonderzoek dd 25.10.2009, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat betrokkene in het buitenland zou verblijven sedert januari 2009.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dit en betrokkene staat sedert 20.10.2009 met een voorstel ambtelijke schrapping.

Aangezien betrokkene geen nieuwe verblijfsplaats heeft opgegeven, kan hij ook niet ondervraagd worden over de relatie.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van de Beginselen van Behoorlijk Bestuur: De Zorgvuldigheidsplicht

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing wordt gestoeld op de eenvoudige vaststelling dat verzoeker niet op het adres van de echtelijke woonst kon worden aangetroffen en er in zijn hoofd een voorstel was tot ambtelijke schrapping.

Ingevolge deze tijdelijke onderbreking van de samenwoning wordt het recht op verder verblijf aan verzoeker geweigerd.

Hierbij wordt echter geen aandacht besteed aan de concrete omstandigheden van deze situatie, noch aan de oorzaak van de beëindiging van de samenwoning, noch aan het feit dat verzoeker wegens dwingende familiale redenen naar Nigeria was teruggekeerd en hij er ingevolge omstandigheden buiten zijn wil veel langer dan voorzien moest blijven.

Verzoeker kon immers niet voorzien dat de ziekte van zijn vader zo lang zou duren en nog minder dat hij daarna zelf door gezondheidsproblemen getroffen zou worden.

Verzoeker werd hierdoor gewoon voor een voldongen feit geplaatst.

In casu was er derhalve geen einde gekomen aan de gezamenlijke vestiging van de echtgenoten, doch verbleef verzoeker enkel tijdelijk en langer dan voorzien in het buitenland ingevolge omstandigheden buiten zijn wil.

Alvorens de bestreden beslissing te nemen had aldus minstens verder onderzoek moeten worden verricht naar de concrete situatie van verzoeker en de reden waarom er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging.

Door dit niet te doen en de bestreden beslissing te nemen louter op basis van de vaststelling enerzijds dat verzoeker op het ogenblik van de controle in het buitenland verbleef en anderzijds administratieve gegevens (voorstel ambtelijke schrapping), werd nagelaten een behoorlijk onderzoek van de zaak te voeren en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet ontkent, maar zich beperkt tot de vage beschouwing dat de gemachtigde van de staatssecretaris aandacht moet besteden aan de concrete omstandigheden.

De verwerende partij merkt dienaangaande evenwel op dat verzoeker deze concrete omstandigheden nochtans niet ter kennis heeft gebracht van de gemachtigde, zodat deze er dan ook geen rekening mee heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Volgens de verwerende partij werd de gemachtigde van de staatssecretaris met name op geen enkel ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis gebracht dat verzoeker tijdelijk teruggekeerd was naar zijn land van herkomst om bij zijn zieke vader te verblijven, noch dat verzoeker zelf ziek zou zijn geworden en niet onmiddellijk zou kunnen terugkeren.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat het kennelijk verzoeker is die onzorgvuldig heeft gehandeld. Van verzoeker mag immers worden verwacht de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis te stellen van dergelijke omstandigheden. Ook naar aanleiding van de negatieve samenwoningcontrole werd de Dienst Vreemdelingenzaken niet ingelicht.

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijfsrecht dient te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij bovendien na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

2.1.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenfinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424).

In de mate waarin verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, omdat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete situatie en naar de reden waarom er geen sprake meer was van gezamenlijke vestiging, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Verzoekers uiteenzetting dat hij wegens dwingende familiale redenen naar Nigeria was teruggekeerd en hij er ingevolge omstandigheden buiten zijn wil veel langer dan voorzien moest blijven, wordt niet gestaafd door enig stuk in het dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte werd gesteld van voornoemde concrete omstandigheden. Naar aanleiding van de negatieve samenwoningcontrole d.d. 18 oktober 2009 had verzoekers echtgenote de mogelijkheid om de concrete situatie uiteen te zetten aan de aanwezige politie-inspecteur. Alleszins blijkt nergens uit dat verzoeker op ook maar enige wijze zou gepoogd hebben om de overheden op de hoogte te brengen van zijn langdurig verblijf in het buitenland. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet ten kwade worden geduid dat hij met deze situatie geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker wist of behoorde bovendien te weten dat hij een verblijfsrecht heeft verkregen omwille van zijn gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige voorzichtigheid aan de dag legt door bij het tijdelijk onderbreken van deze gezamenlijke vestiging minstens met de gemachtigde contact op te nemen teneinde toe te lichten waarom er tijdelijk een einde wordt gesteld aan de samenwoning.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Dit is in casu niet het geval,

Zoals reeds bij het eerste middel aangegeven beperkt de motivering van de bestreden beslissing zich ertoe vast te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is ingevolge de afwezigheid van verzoeker op het moment van de controle en de melding in de registers van een voorstel tot ambtelijke schrapping. De motivering gaat echter voorbij aan de concrete omstandigheden van voorliggend geval en in het bijzonder aan het feit dat er in casu geen einde was gekomen aan de gezamenlijke vestiging doch dat verzoeker enkel tijdelijk (en langer dan voorzien) in het buitenland verbleef ingevolge omstandigheden buiten zijn wil.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.”

2.2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu hij deze in de toelichting van het tweede middel aan inhoudelijke kritiek onderwerpt, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, betoogt de verwerende partij dat verzoekers toelichting niet is afgestemd op de rechtsregel waarvan hij de schending opwerpt, zodat het tweede middel in rechte faalt. De verwerende partij herhaalt daarenboven dat verzoekers beschouwing dat hij slechts tijdelijk in het buitenland verbleef, geen afbreuk kan doen aan de bestreden beslissing.

2.2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten; uit het samenwonenverslag *d.d.* 18 oktober 2009, opgesteld door de lokale politie van Antwerpen, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres; uit het verslag woononderzoek *d.d.* 25 oktober 2009, opgesteld door de politie van Antwerpen, blijkt dat betrokkene in het buitenland zou verblijven sedert januari 2009; de gegevens van het rijksregister bevestigen dit en betrokkene staat sedert 20 oktober 2009 vermeld met een voorstel ambtelijke schrapping; aangezien betrokkene geen nieuwe verblijfplaats heeft opgegeven, kan hij ook niet ondervraagd worden over de relatie; omwille van deze reden wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker laat gelden dat de motieven van de bestreden beslissing voorbijgaan aan het feit dat er in voorliggend geval geen einde was gekomen aan de gezamenlijke vestiging doch dat verzoeker enkel tijdelijk (en langer dan voorzien) in het buitenland verbleef ingevolge omstandigheden buiten zijn wil.

Zoals reeds gesteld in de bespreking van het eerste middel, heeft verzoeker het bestuur nooit op de hoogte gebracht van het feit dat hij naar het buitenland was vertrokken en dat dit verblijf door onvoorziene omstandigheden uitliep. De Raad herhaalt dat de wettigheid van een bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen. Verzoeker toont *in casu* niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze is genomen of op grond van onjuiste gegevens, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET